15/02/2019

Γέρων Θεοφυλάκτος ο Νεοσκητιώτης: Μία άγνωστη ηγιασμένη μορφή

/ Ορθόδοξες Προβολές

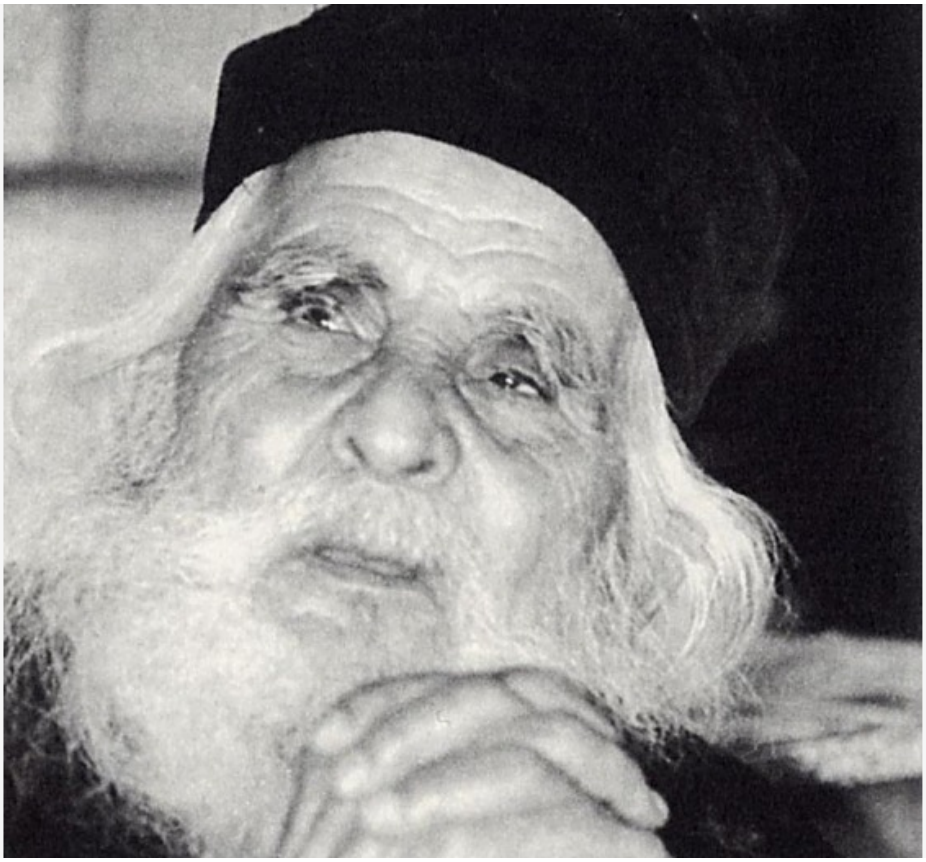

Άλλον γέροντα προσφάτως κοιμηθέντα και άξιον μνήμης έχομεν τον π. Θεοφύλακτον, υποτακτικόν του αειμνήστου γέροντος Ιωακείμ Σπετσιέρη, ευλαβέστατον, σιωπηλόν, ησύχιον, ακτήμονα εις αφάνταστον βαθμόν. Μετά τον θάνατον του γέροντός του πατρός Ιωακείμ έμεινε μόνος, μή γνωρίζων δε εργόχειρον έζη μετά πολλής πτώχειας, όχι μόνον εκ της ελλείψεως κάθε εσόδου αλλά κυρίως εκ της συνηθείας της αμεριμνίας και λιτότητος.

Μετέβαινε ενίοτε εις τας γειτονικάς καλύβας της Σκήτεως και προσέφερε υπηρεσίας, όπως και όσον ηδύνατο, και του έδιδον οι γέροντες ολίγον φαγητόν. Είχε εις την καλύβην του μερικάς κληματαριάς εις κρεβατά όπως συνηθίζεται εις το Άγιον Όρος δια το περιορισμένον του χώρου. Πολλάκις οι διάφοροι κοσμικοί αλιείς και προσκυνηταί του έκλεπτον τα σταφύλια. Ο γέρων Θεοφύλακτος πάντοτε τους έβλεπε, αλλά εκρύπτετο δια να μην τον ίδωσιν εκείνοι και εντραπώσι και ούτως αυτοί έκλεπτον τα σταφύλια, εις αυτόν δε έμενε μόνον ο κόπος της περιποιήσεως έως ότου ωριμάσουν.

Ημείς διεμένομεν ακόμη εις τα σπήλαια της Μικράς Αγίας Άννης, όταν ο π. Θεοφύλακτος μας επεσκέφθη. Ο αείμνηστός μας γέρων τον υπεδέχθη μετά χαράς και καλοσύνης και τον ηρώτησε διά την ζωήν του, πώς διάγει εις την καλύβην του· και αν είναι ευχαριστημένος. Αφού είπε εις τον γέροντα γενικώς πώς είναι και τί σκέπτεται, και έμαθε και την ιδικήν μας ζωήν, παρεκάλεσε τον γέροντα νά τον δεχθή νά έλθη και αυτός νά μένη μαζί μας, διότι δέν ανεπαύετο νά συνέχιση ως ήτο. Ο γέρων τον παρηγόρησε και του είπε νά μή φύγη από την καλύβην του, αλλά νά έρχεται κατά διαστήματα νά μένη μεθ’ ημών διά νά αναπαύεται και πάλιν νά επιστρέφη εις την καλύβην του.

Αυτό εγένετο δι’ ολίγον. Ακολούθως ηθέλησε νά γίνη Μεγαλόσχημος Μοναχός, διότι μέχρι τότε δέν ήτο. Τον ανεδέχθη λοιπόν ο ιδικός μας γέρων και τον έκειρε μοναχόν εις τα σπήλαια της Μικράς Αγίας Άννης. Ακολούθως η επαφή μας εγένετο στενωτέρα. Επεσκεπτόμεθα και ημείς την καλύβην του, όταν επηγαίναμεν διά διαφόρους εργασίας εις την Νέαν Σκήτιν ούτω δε απετελούσαμεν πλέον μίαν συνοδίαν.

Κατά την περίοδον αυτήν εγεννήθη εις ημάς η ιδέα της φυγής από τα στενά περιβάλλοντα της σπηλαιωτικής κατοικίας μας εις την Μικράν Αγίαν Άνναν και εζητούσαμεν τόπον κατάλληλον διά νά μεταφερθώμεν. Επληθύνθημεν και ο χώρος δεν επέτρεπε άλλην παραμονήν, διότι ήτο στενός διά περισσοτέρους των τριών ή τεσσάρων, ενώ ημείς ήμεθα επτά. Τότε ο π. Θεοφύλακτος μάς έδωκε την ιδέαν της Νέας Σκήτεως, με πρώτην βάσιν την ιδικήν του καλύβην, έως ότου επεκταθώμεν εις ευρύτερον περιβάλλον.

Όντως ούτως εγένετο και ανεχωρήσαμεν διά την Νέαν Σκήτιν. Ο π. Θεοφύλακτος παρέμεινε εις την καλύβην του μεθ’ ενός αδελφού εξ ημών και όλοι ομού εις τον κοινόν βίον υπό τον αείμνηστον γέροντά μας εις τας νέας καλύβας όπου εμένομεν οι υπόλοιποι έξω από την Σκήτιν κατά την παράδοσιν της κυριάρχου Μονής.

Αν και γέρων, ο π. Θεοφύλακτος, εκράτησε το άπλαστον και ταπεινόν φρόνημά του

και εφέρετο πάντοτε ως υποτακτικός, ακόμη και εις τον νεώτερον αδελφόν της συνοδίας μας. Άκακος και εξυπηρετικός υπεχώρει πάντοτε χωρίς ποτέ νά αντιλέγη η νά προβάλλη ιδικόν του θέλημα ή διαμαρτυρίαν εις την μεταξύ μας αναστροφήν.

Εκείνο το οποίον κατ' εξαίρεσιν τον εχαρακτήριζε ήτο η ολόθερμος ευλάβεια και ο ζήλος του προς τους εικοσιένα Αγίους Αναργύρους, την σύναξιν των οποίων εόρταζε η μικρή του εκκλησία. Η πηγαία και αμείωτος πίστις του προς τούς Αγίους του, ως τους απεκάλει, τον επαρηγόρει διά διαφόρων αντιλήψεων και εμφανίσεων τας οποίας προσεδόκει μετά παιδικής απλότητος, διά τούτο δε και δέν υστερείτο αυτών ως συχνότατα μάς διηγείτο.

Ω μακάρια απλότης, η οποία δεν περιεργάζεσαι ούτε ψηλαφείς, αλλά πιστεύεις όσα η θεία χάρις σε καταξιοί!

Ο πόλεμος, τον οποίον είχε σχεδόν μονίμως ο ευλαβέστατος αυτός αγωνιστής, ήτο εν είδος λύπης, περίπου ως η μελαγχολία, το οποίον συχνάκις τον ετυράννει, ιδίως όταν ήτο μόνος μετά τον θάνατον του πρώτου γέροντος του π. Ιωακείμ. Εις τας δύσκολους στιγμάς του όταν επιέζετο από τον πόλεμον αυτόν και έχανε το θάρρος του, εισήρχετο εις την μικράν του εκκλησίαν και έλεγε το παράπονόν του εις τους προστάτας του Αγίους Αναργύρους, οι οποίοι με κάποιαν ιδικήν των θεωρίαν τον επαρηγόρουν αναλόγως.

"Κάποτε, μάς είπε, πού ήμουν πολύ πνιγμένος από τον πόλεμόν μου αυτόν, πήγα νά κοιμηθώ σχεδόν απελπισμένος και εις τον ύπνον μου βλέπω ότι πήγαινα προς το Κυριακόν της Σκήτεως. Όταν βρέθηκα σε κάποιο σημείον στενόν, με τείχη δεξιά και αριστερά, αισθάνθηκα φόβον πολύν και βλέπω έξαφνα μπροστά μου στον δρόμον ένα τεράστιο σκύλοι σε μέγεθος υπερφυσικό, ως λέοντα με άγριο βλέμμα και διάθεσιν εναντίον μου. Τότε, τα έχασα κυριολεκτικά: και άρχισα νά παρακαλώ τους Αγίους μου νά με σώσουν. Δέν πρόλαβα σχεδόν νά παρακαλέσω, και στην στιγμήν παρουσιάστηκαν δύο παλληκάρια όλο φώς και δόξα· άρπαξαν το θηρίο αυτό, το έδεσαν με χονδρή αλυσίδα και μου είπανε: Βλέπεις πώς τον δέσαμε και δέν μπορεί νά σε βλάψη; Μή φοβάσαι λοιπόν, αλλά γύρισε στην καλύβη σου και ησύχαζε. Ταυτοχρόνως, μου έδωσαν και ένα όμορφο κάτασπρο ψωμάκι, και αμέσως ξύπνησα και ήμουν όλος χαρά".

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού

Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, Β’ Έκδοσις, Ιερά Βασιλική Και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή Του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.